

den høitærede Minister fulgte, men hvis den ærede Ordfører har Ret i denne Forklaring, har han ikke altid ment det Samme. Den ærede Ordfører sagde, at denne Understøttelse til Goldschmidt skulde være en Hædersgave, men saa vil jeg spørge: Hvorfor staa saa denne Understøttelse ikke opsørt blandt Hædersgaverne, hvorfor staa den paa denne Konto? Og da man igaar tog mig det ilde op, at jeg anmodede Finantsudvalget om at tage under Overveielse til 3die Behandling om der ikke er Anledning til at forhøje Understøttelsen, maa jeg maasse nu tillade mig at rette den Anmodning til det ærede Finantsudvalg inden 3die Behandling at tage under Overveielse at sætte Goldschmidt over paa en anden Konto end den, han nu staa paa. Nu er det saa mærkeligt, at den ærede Ordfører før har sagt det Samme som jeg — ja, den ærede Ordfører ryfter paa Hovedet, maasse det ikke er saa mærkeærdigt. Dengang, jeg første Gang var Medlem af Thinget i 1880—81, sagde den ærede Ordfører ved 2den Behandling af Finantsloven, da vi netop debatterede Spørgsmaalet om de literære Understøttelser paa Konto VI, A 1, Kontoen for livsvarige Hædersgaver. Principet har været med Konto VI, A 1 at give fortjente gamle Kunstnere og Videnskabsmænd en „Anerkjendelse fra Statens Side“. Det var det Samme, som den ærede Ordfører igaar udtalte om Goldschmidt, det var Grunden til, at Goldschmidt skulde i det Hele taget have Understøttelse, men selvfølgelig burde Goldschmidt rære rykket op paa den Konto, hvor de Andre, om hvem dette gjælder, efter den ærede Ordførers Mening skulle være. (Afbrydelse af Berg). Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds afbryder mig hele Tiden, saa at det bliver lidt svært for mig at tale. (Berg: Nei aldeles ikke, jeg kommer bagefter Dem!) Det er jo godt, at det ærede Medlem kommer bag efter mig, det glæder jeg mig meget til at høre. Dette var altsaa dengang den ærede Ordførers Opfattelse, og jeg fortsaar ikke, hvorfor den ærede Ordfører senere har skiftet Mening paa dette Punkt, og hvorfor han nu har Lyst til at hævde, at Goldschmidt ikke fortjener en saadan Forhøielse. Hvis jeg havde troet, at jeg skulde give Anledning til saa megen Modsigelse fra det ærede Medlems Side, havde jeg ganske vist stillet et Vædringsforslag i denne Retning, men jeg synes, at det var høfligere mod Finantsudvalget at bringe Sagen mundtlig frem her og bede Dem tage imod en Anmodning i saa Henseende om en mulig Forandring inden 3die Behandling. Det er Noget, som det jo er

Blif at gjøre, og som ofte er gjort. Hvis jeg turde komme med en Sammenligning, efter at jeg har udtalt, at jeg ikke havde Lyst til at komme ind paa en Sammenligning mellem de to Forfattere, som her have været omtalte, saa vilde jeg sammenligne Goldschmidt med Hoftrup, der staa paa den Konto, hvor Hædersgaverne findes. Hoftrup er jo netop i det Tilfælde ikke at producere meget mere, i alt Fald ikke mere, end Goldschmidt nu gjør, og har netop ganske den samme Stilling i Literaturen som Goldschmidt. Da nu Hoftrup er rykket op til de 3,000 Kr., hvorfor har man saa ikke ladet Goldschmidt rykke op til den samme Understøttelse, som Hoftrup har faaet? Der maa være Grunde, som jeg ikke kender, til disse Understøttelser forstjellige Former, og jeg begriber, som sagt, heller ikke paa dette Punkt, at den ærede Ordfører fandt sig foranlediget til at være saa haardhændet overfor mig, som han forsøgte at være. Nei, det maa dog vistnok være det første Punkt, jeg omtalte, denne Bevilling til Forfatterinderne, der særlig har givet den ærede Ordfører Leilighed til at vise sig saa ridderlig, som han var. Jeg tilstaa, at, da den ærede Ordfører bebrejdede mig, at jeg ikke tog alvorlig nok paa denne Sag, stod det for mig faaledes, at i intet andet æret Medlems Mund vilde denne Bebreidelse forekomme mig saa mærkelig som i det ærede Medlems. Hvis der er noget Medlem, som vi ere vante til at se tage en Sag let, saa er det den ærede Ordfører. Jeg skal minde om, til hvilken Grad han dvælede ved Stævnemøderne i Rosenborg Have for saa Dage siden, og det forekommer mig derfor mærkeligt, at han igaar greb Leiligheden til imod et andet Medlem at rette en saadan Bebreidelse for Mangel paa Alvor. Hvis jeg vilde benytte mig af en Sammenligning, som jeg ganske vist indrømmer, ikke passer, vilde jeg sige, at det ærede Medlems Bebreidelse forekommer mig at være af samme Art, som hvis en Hofnar i gamle Dage ved et Hof vilde være faldet paa at bebrejde en Hofmand en uskylldig Spøg. Som sagt, Sammenligningen passer ikke, og jeg bruger den kun for at nævne, til hvilken Grad forbaiset jeg blev over, at det ærede Medlem overfor mig vilde benytte et saadant Sprog. Jeg vil heller ikke negte, at det jo overraskede mig noget, at den ærede Ordfører rettede Bebreidelsen saa udelukkende imod mig og ikke imod det ærede Medlem for Middelfart (Monrad), som sidder ved Siden af mig, han begyndte jo sin Tale med akkurat de samme Bemærkninger, som jeg fremkom med, kun udtrykte han sig kortere. Det ærede Medlem for